

tid. Alene dette betyder altsaa 10 Mill. Kr., som man i Fremtiden maa regne som Merudgift paa Grund af det daarlige Aar, vi har haft i Aar. Nu kunde man jo sige, at om et enkelt Driftsaar i en Virksomhed — og Staten er jo for saa vidt ogsaa en Slags Virksomhed — har været daarligt, er jo dog ikke, naar alt kommer til alt, særlig ikke, hvis man har henlagt sig gode Reserver, noget afgørende.

Men med Reserverne har det jo desværre været saa som saa i den Tid, der er gaaet forud for den nuværende Regerings Tid, i den Periode, hvor Guldet flød ind i rigelige Mængder. Der er ikke Tvivl om, at man den Gang burde have indrettet sig paa at samle sig en Reserve. Det er imidlertid ikke gjort; tværtimod er vor Statsgæld i den Tid, der er gaaet, blevet i høj Grad forøget. Det Aar, der nu er gaaet, vil altsaa mere eller mindre reelt forøge vor Statsgæld; for om man optager Laan eller ikke er i denne Forbindelse for saa vidt ganske ligegyldigt. Vi er blevet 200 Mill. Kr. fattigere, og om vi viser det derved, at vi faar en mindre Kassebeholdning, eller ved at vi optager et større Laan, bliver altsaa i Virkeligheden reelt det samme. Som sagt, kunde man antage, at det Aar, der nu er gaaet, var et Aar, der vilde adskille sig fra andre Aar, som kommer, i en saa uhyre Grad, at vi i det Aar, der kommer, kunde regne ikke alene med Balance, men ogsaa helst med et vist Overskud til delvis Dækning af Underskuddet i Aar, vilde Forholdet endda ikke være saa slemt. Virksomheder maa jo finde sig i enkelte uheldige Aar, og det vil da være naturligt at spørge sig selv, om man da kan antage, at det Finansaar, vi nu er i, vil stille sig nogenlunde gunstigt.

Ogsaa der synes jeg at forstaa paa den højtærede Finansminister, at han mente, at dette Spørgsmaal kunde besvares bekræftende: nogenlunde gunstigt. Den højtærede Finansminister ryster paa Hovedet, og hvis det betyder, at han ikke har haft den Opfattelse, saa — jeg vil ikke sige glæder det mig, men saa er vi ganske enige. Jeg har den Opfattelse, at indværende Finansaar ikke paa nogen Maade vil tegne sig lyst. Hvis man nu tager de Udgifter ud af det foreliggende Tillægsbevillingslovsforslag, som med Tiden maa falde bort, og da navnlig saadanne Udgifter, som kommer ind under Landbrugsministeriet, Indenrigsministeriet, til Dels Justitsministeriet og paa Grund af de sønderjydske Forhold i høj Grad ogsaa

under Finansministeriet, mener jeg, man derigennem skulde kunne opnaa en Udgiftsformindskelse paa rundt regnet 185 Mill. Kr. Hovedsummerne i dette Tal er jo først og fremmest Beløb fra Landbrugsministeriet, først vedrørende Kornloven for 1919—20 et Beløb af 34 Mill. Kr.; Kornlovens Udgifter, forsaavidt som de betales for det Finansaar, der er gaaet, altsaa for Tiden indtil den 1. April 1921, 58 Mill. Kr.; Vareforsyninger i Sønderjylland 6,1 Mill. Kr. og Indkøb af Foderstoffer, hvilket er en meget gammel Historie, 9,5 Mill. Kr., i alt 107,6 Mill. Kr. Paa Indenrigsministeriets Budget findes der, saa vidt jeg har kunnet finde ud af det, af saadanne Udgifter, som man kan antage vil falde bort, om ikke lige med det samme, saa dog nogenlunde hurtigt, Udgifter til Dyrtidsforanstaltninger 19 Mill. Kr., til kommunale Arbejder — det turde for øvrigt være i høj Grad tvivlsomt, om ikke netop disse Udgifter vil stige — godt 6 Mill. Kr., til kommunale Dyrtidsforanstaltninger 13 Mill. Kr., til Sønderjylland 3 Mill. Kr. og til svensk Brænde — det er jo ogsaa en gammel Skade — 0,6 Mill. Kr. Dertil kommer Tallene fra Finansministeriet, først og fremmest de 32 Mill. Kr. til Udligningskassen i Sønderjylland. Lægger vi disse Beløb sammen, mener jeg, man omtrent vil naa det angivne Beløb. Man tør følgelig regne, at de ekstraordinære Udgifter paa Tillægsbevillingsloven naar op til ca. 185 Mill. Kr., et Beløb, som vi altsaa kan vente fremtidig at spare. For det første Finansaar kan vi dog ikke vente at spare en betydelig Udgift til Kornloven; jeg mener, man kan sætte den til 40 Mill. Kr., men mulig er det for meget. Tager man nu det Underskud paa 100 Mill. Kr., som vi har, og lægger dertil en ekstraordinær Udgift til Kornloven paa 40 Mill. Kr., vil der være tilbage et Overskud paa 45 Mill. Kr. Men saa er der ikke regnet med den forøgede Gæld, som man maa regne med paa Grund af det store Underskud for i Aar og de store Udgifter til sønderjydske Forhold. Dette vil bevirke en aarlig Udgift paa en halv Snes Millioner Kroner, saa at der rundt regnet vil blive et tilsyneladende Overskud paa 35 Mill. Kr. Heroverfor staaer saa foruden Udgiften paa § 26 — og det hænger fornuftigvis sammen med Udgiftsiden — den, som man maa antage, i høj Grad svigtende Indtægt.

Jeg forstaaer ikke rigtig den højtærede Finansministers forholdsvis Optimisme med Hensyn til de Millioner, han mener